TIZENKETTEDIK FEJEZET.

Alisz tanusága.

— Jelen! — kiáltotta Alisz. — Hirtelenében elfelejtette, hogy az utolsó percekben mekkorára nőtt és olyan hevesen ugrott föl, hogy feldöntötte az esküdteket, ruhája szegélyével a lent ülők fejére söpörve őket. Úgy rángatództak szegények, mint azok az aranyhalak, amelyeket a mult héten véletlenül fellökött.

— Ezer bocsánat! — kiáltotta ijedten és tüstént nekilátott, hogy összeszedje az esküdtszéket, mert még élénk emlékezetében volt az aranyhalak szerencsétlensége, és azt hitte, hogy az esküdtek is menten meghalnának, ha nem emelné föl és nem tenné rögtön a helyükre őket.

— A tárgyalást nem folytathatjuk mindaddig, amíg valamennyi esküdt nincsen a helyén! — jelentette ki a király szigorúan. — Valamennyi! — ismételte nyomatékkal és keményen nézett Aliszra.

Alisz az esküdtekre pillantott és észrevette, hogy Gyik Ferit sietségében fejjel lefelé ültette a padba. Szegény kis állat szomorúan kapálódzott a farkával, de nem tudta

helyre tenni magát. Alisz kivette és megigazította, de magában azt gondolta, hogy ez nem sokat lendít a dolgon, mert a tárgyalás-

nak Gyik Feri nélkül is ugyanennyi értelme volna.

Amint az esküdtek ijedtségükből magukhoz tértek és palatábláikat és palavesszőiket ujra összekeresgélték és visszaadták nekik, munkához láttak, hogy tüstént följegyezzék a